

Betaling, kan Socialministeren efter Samraad med Arbejdsdirektøren meddele Foreninger eller Personer Tilladelse til at drive saadan Anvisning for Betaling i den Udstrækning og paa de Vilkaar — derunder angaaende Tilsyn — som Ministeren anser det for paakrævet at foreskrive. Saadan Tilladelse kan dog højst meddeles for 5 Aar ad Gangen, og en meddelt Tilladelse kan tilbagekaldes, saafremt Virksomheden tilsidesætter de givne Forskrifter“.

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1938.

Socialministeren bemyndiges til at lade Lov Nr. 185 af 20. Maj 1933, ændret som nærværende Lov medfører det, optrykke og bekendtgøre.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Overfor Socialministeriet er der fra forskellig Side rejst Kritik i Anledning af, at de private Anvisningskontorer, der medvirker ved Fremskaffelse af Arbejdskraft indenfor Hotel- og Restaurationsvirksomheder, ikke er inddraget under Lov Nr. 185 af 20. Maj 1933 angaaende privat Arbejdsanvisning, idet det er anført, at det er urimeligt, at de arbejdssøgende til disse Kontorer skal erlægge en særlig Afgift for en Anvisning, der vilde kunne opnaas vederlagsfrit gennem den offentlige Arbejdsanvisning. Det er endvidere gjort gældende, at de Anvisninger, som sker gennem de her nævnte Anvisningskontorer, ofte sker paa ringere Vilkaar end de iøvrigt almindeligt gældende. Endelig er det overfor Ministeriet fremhævet, at Kontorerne under Foregivende af at kunne skaffe bedre Lønningvilkkaar tilskynder allerede beskæftigede til at skifte Arbejdsplads for derigenom at indtjene et Gebyr ved en ny Anvisning.

I en i Sagens Anledning afgiven Erklæring har Centralarbejdsanvisningskontoret derhos fremhævet, at der gør sig et lignende urimeligt Forhold gældende ved den private Anvisning af Musikere indenfor Hotel- og Restaurationsvirksomheder, idet disse Musikere ofte maa forpligte sig til at svare det private Anvisningskontor en procentvis Afgift af Lønnen i hele den Tid, Arbejdsforholdet bestaar, og saaledes betaler et ganske urimeligt Vederlag for en Anvisning, der lige saa vel vilde kunne ske gratis gennem den offentlige Arbejdsanvisning. Centralarbejdsanvisningskontoret har endvidere

anført, at disse private Kontorer ofte under Foregivende af at kunne tilbyde Arbejdsgiveren bedre Kræfter søger at fortrænge de af ham antagne Musikere til Fordel for andre Musikere, gennem hvis Anvisning Kontorerne kan opnaa Fortjeneste.

Da det i den gældende Lov indeholdte Forbud mod privat Arbejdsanvisning er motiveret ved Hensynet til Nødvendigheden af de arbejdsløses Beskyttelse mod Udnyttelse, særlig under ekstraordinær stor Arbejdsløshed, og da Arbejdsdirektoratet har udtalt, at Anvisning paa de Omraader, hvor Kritiken saaledes har gjort sig gældende, paa fyldestgørende Maade vil kunne bestrides af den offentlige Arbejdsanvisning, har Ministeriet ment at burde søge de heromhandlede 2 Omraader inddraget under den gældende Lovs Beskyttelse.

Da det fortsat er Ministeriets Opfattelse, at Anvisningen af den Medhjælp, der omfattes af Lov af 1. April 1891 om Fæstevirksomhedens Ordning, jfr. Lovens § 1, ligesaa vel vil kunne finde Sted igennem den offentlige Anvisning, jfr. Bemærkningerne til § 3 i Forslag til Lov om privat Arbejdsanvisning, R. T. 1932—33, Tillæg A., Sp. 2686—87, og da der kun i et ganske enkelt Tilfælde, siden den gældende Lov af 20. Maj 1933 traadte i Kraft, har rejst sig Spørgsmaal om Anvendelse af den i Lovens § 3. fastsatte særlige Adgang til Oprettelse af nye Fæstekontorer — hvilket formentlig maa opfattes som Udtryk for, at der ikke har været Trang til nye Fæstekontorer — stiller man derhos Forslag om, at den nugældende Lovs § 3 erstattes med